

med Engstelse ser paa de belgiske Rustninger. Evertimod, derigjennem faar det ligefrem Tillid til det. Belgien bliver derved et Land, som Tydsland er sikker paa, naar det befæster, men derimod ikke, naar det ikke er befæstet. Jeg skal citere et Par Artikler i saa Henseende. I „Kölnische Zeitung“ for 2den Januar d. A. — Kölnische Zeitung er jo et Blad, som man maa tillægge ikke saa ringe Betydning — udtales der saaledes en Tilfredsstillelse over, at Regjeringen har sat Bevillingen til Maasfæstninger ind, og det hedder saa i Bladet, at det vilde have ønsket, at Indførelsen af almindelig Værnepligt — den have de nemlig ikke — var sat igjennem, for at Landets Forsvar kunde bringes op til den nødvendige og af Belgiens Naboer ønskede Høide. Tydsterne ønske det altsaa, og man maa huske paa, at Lidge kun ligger saa Mile fra Tydslands Grændse. Naar man altsaa siger, at Tydsland skulde betragte os som et Land, de ikke vare sikre paa, fordi vi befæste Kjøbenhavn, tager man ganske feil. Man kunde anføre aldeles tilsvarende Udtalelser med Hensyn til Schweitz. I Schweitz har de Folkevæbning, hvilken man jo nu her hjemme beundrer saa meget, men det gjør Tydsterne ikke; de kunne ikke noksom kritisere denne Folkevæbning, og det ligger i, at de netop paa Grund af denne Folkevæbning ingen Tillid have til Schweitz. De ere bange for, at naar det kommer til Stykket, vil Schweitz ikke kunne forsvare sin Neutralitet, og de frygte for, at dette under en Krig kunde blive skjæbnesvangert for dem. Derfor stille de stadig til Schweitz; Schweitzes militære Forsatning, sige de f. Ex., er Sukkerbrød for Schweitziske Frihedsværmere, men det er ikke en Institution, hvorved Schweitzes Selvstændighed kan bevares. En saadan Udtalelse har for ganske nylig staaet i et tydsk militært Tidsskrift. Derfor tør jeg sige, at et Land, som sætter Pris paa sin Selvstændighed — det er bl. A. ogsaa henvendt til det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Veth) — netop skal befæste sig, forsaavidt det har Raad til det naturligtvis. Jeg tror, at den Fare, man ser deri, det, at dette netop skulde være en Ulykke, hviler paa en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg gad vidst, om Noget kan paavise et eneste Land, som er gaaet til Grunde paa Grund af sine Befæstninger; jeg tror det ikke. Derimod kan jeg nævne et Exempel paa, at et Land paavifelig er gaaet til Grunde, fordi det ikke havde befæstet sig. Jeg vil minde om, hvorledes Venedig var stillet i 1796. Venedig omfattede foruden Byen Venedig et betydeligt omkringliggende

frugtbart og stærkt befolket Land med en 4—5 Mill Indbyggere. Det var i Midtalderen en blomstrende Stat, der ikke alene beherskede Adriaterhavet, men ogsaa en stor Del af Middelhavet; uhyre Rigdomme vare opdyngede der, og det besad en Flaade, som var gaaet feirrig ud af mange Kampe. Men saa forfaldt Staten, der kom en Periode, hvor de mere lagde Vægt paa at leve af de erhvervede Penge end paa at indrette sit Forsvar, og saa kom Krigen i 1796 mellem Frankrig og Østrig. Østrigerne rykkede først ind i Staten, de (dukkede sig, som man siger) saae maasse noget skjævt til dem; men de gjorde dem ikke Noget. Saa bleve Østrigerne udjagede, og saa kom Napoleon. Til ham sendte de en Deputation med Anmodning om, at han endelig maatte beskytte og bevare dem; men han tiltalte dem meget haardt, vendte sig om og sagde til sin Stab: „Disse Fyre ville have deres Frihed bevaret, og saa have de ikke haat Mod til at gjøre det Allermindste for at forsvare sig!“ Saa kom Freden i Campo Formio, Venedig blev overgivet til Østrig, og det blev slettet ud, og Napoleon fik en Sum Penge for det. Jeg tror saaledes, at der nok kan ansføres Exempel paa, at et Land er gaaet til Grunde, fordi det ikke har befæstet sig, men at de Herrer, der tale saa meget om det Jarlige ved at befæste sig, ikke kunne nævne noget Exempel paa, at et Land af den Grund er gaaet til Grunde.

Jeg skal ikke yderligere trætte Forsamlingen, mulig har jeg allerede talt vel længe. Mine Udtalelser har maasse faaet en noget personlig Karakter. Jeg kunde ganske vist have ønsket at tale noget mere objektivt om Sagen; men da den Maade, hvorpaa Sagen er bleven indledet og taget, har været noget personlig, vil man vel indrømme, at jeg ogsaa har været nødt til at give en personlig Besvarelse. Jeg vil imidlertid haabe, at hvad jeg har sagt, i hvert Fald har været oplysende paa visse Omraader, saa at det ikke mere skal siges af de Herrer, at de ikke saae ren Bested.

Dønmørgaard: Der er blandt det meget Gamle og Bekjendte dog en Ting, som er fremført her i Salen, og som man ikke saa meget har hørt udenfor Salen, nemlig den Licitation, som holdes over Ministerportefeuillerne, naar der er Tale om denne Sag. Jeg synes, det er ganske interessant at høre noget Saadant af det ærede Medlem fra Odense (Hedemann), og jeg kunde fristes til at spørge ham, hvilket Mandat han har, naar han taler om, at det skal være denne Sag, hvorpaa Oppositionen her skal komme